

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

II. In eadem materia prima plures formæ substantiales naturaliter
co[m]poni nequeunt: at possunt naturaliter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

ferre essentialiter, cum species integra completâque rei essentia sit & dicatur: atqui Leo, & equus specie differunt, ut constat ex 1. Genes. ibi. *Et fecit Deus bestias terræ iuxta species suas*: ergo, &c.

4. Quartò: cum stupa verbi gratia merè calefit ad pristinam temperiem, & statum mox reditura, certè diuersa longè mutatio est, atque cum de stupa in ignem, & postea in fauillam cineremque conuertitur absque vlla spe, aut possibilitate recuperandi pristinas proprietates, ut euidentissimum est: ergo quia prior mutatio accidentalis est, & posterior substantialis: at non est substantialis, eò quod destructa stupa corpus aliquod simplex substantiale, aut materia prima substantialis destruuntur: ergo quia forma substantialis stupæ destruitur: tam ergo certum est, dari in rebus formas substantiales, quam quod plures dentur mutationes destructionisque substantiales.

5. Quintò: quod homo constet corpore, & anima rationali, & fide sanctum est, & ratione certum: at anima rationalis est forma substantialis corporis: ergo &c. Minor probatur: tum quia, si anima rationalis non esset forma corporis sed corpori velut nauis assisteret, ut nonnulli Philosophi antiquitus arbitrati sunt, sanè non esset cur separanda à corpore violentiam illam pateretur; nec esset cur primo in corpore produceretur, & non aliquoties extra corpus, aut anteaquam corpus ad eam vltimo disponatur; ac demum non esset cur vnum per se cum corpore constitueret magis quam Angelus, cum non sit magis forma corporis quam Angelus si nulla datur in rebus forma substantialis.

6. Sextò tandem, certa & communis sententia suadet, ex mysterio Eucharistiæ: quippe in quo fides docet substantiam omnem panis destrui, & accidentia omnia panis subremanere: substantia autem panis quæ destruitur non est corpus aliquod simplex completum, cum eiusmodi corpus, saltem in subluaribus, minimè detur: nec est sola materia prima; Hæc enim tota substantia panis non est; aliàs sub speciebus panis lateret post consecrationem substantia etiam panis, siquidem sub iis ponitur materia Christi Domini, quæ respectu accidentium idem exercet munus, quod materia panis, si adesset, exerceret: nec substantia siue essentia panis, quæ destruitur, est accidens aliquod primum, quod reliquas proprietates panis, tanquam prima radix, postulet; quia ita omnia accidentia panis post consecrationem non remanerent, contrà quam fides docet: tota ergo substantia panis quæ in Eucharistia dicitur destrui vi verborum consecrationis est compositum ex materia prima panis, & eius forma substantiali: ac proinde hæc in rebus reperitur.

CAPVT II.

In eadem materia prima plures formæ substantiales naturaliter componi nequeunt: at possunt supernaturaliter.

7. Plerique Theologi & Philosophi apud Patrem Suarez disputatione 15. Metaphysicæ sect. 10. numero 62. docent, ex natura rei in vna mate-

ria vnam tantum esse posse formam substantialem. Quorum sententiam probo, rationes probare non possum, utpotè quæ facili negotio solui possunt, pro eo ac videre est apud Arriagam disputatione 3. Physicorum sectione 6. subsectione 4. Ipse ergo communem sententiam in hunc modum suadeo. Nequit vna forma substantialis plantæ verbi gratia, diuersas materias simul informare: nequibit ergo similiter vna materia diuersas formas substantiales simul sustentare. Antecedens est manifestum: Consequentia probatur: quod eadem forma substantialis plantæ diuersas materias simul informare nequeat, ex imperfectione eius formæ proficiscitur: at materia prima longè imperfectior est ea forma, & aut omnibus, aut plerisque aliis, ut in superioribus demonstratum manet: haud ergo simul sustentare poterit plures formas substantiales ordinis. Maior suadet, quia si forma plantæ esset adeò perfecta, ac anima rationalis, aut si maior, ac anima equi, profectò sicut anima rationalis, & in aliquorum sententia anima etiam equi diuersas materias partiales, siue partes diuersas eiusdem materiæ, se totis indiuisibiliter informant, ita etiam forma plantæ eas posset informare: quod ergo eas informare nequeat in eius refundi debet imperfectio-

Argumentor secundò: forma substantialis est illa compositi pars, quæ eius determinatas operationes, & proprietates tanquam prima radix postulat: At huiusmodi prima radix in quouis composito est vna sola: ergo. Minor probatur: quia anima rationalis est longè perfectior, quam anima equi, & forma corporeitatis, aut alia quævis materiæ cœua; ambabus, inquam, perfectione superior est, ut certo certius videtur: atqui collectio animæ equinæ, & formæ corporeitatis est iuxta aduersarios operationum & proprietatum compositi prima radix: ergo à fortiori sola anima rationalis ambabus perfectior prima radix operationum, & proprietatum compositi esse poterit, ac proinde in homine eiusmodi prima radix erit vna tantum. Rursus anima equi longè perfectior est, quam complexum formæ plantæ, & formæ corporeitatis: quare sola anima equi eius proprietatum, & operationum sufficiens radix esse poterit: & sic discurrenti à formis perfectioribus ad imperfectiores in omni ferè composito substantiali vnam operationum, & proprietatum primam radicem, vnamque formam esse comperietur.

Argumentor tertio ad homines; quia sicut materia completur substantialiter per formam, ita forma completur substantialiter per substantiam: sed forma, omnium confessione, nisi vnica tantum substantia non gaudet, nec pluribus naturaliter terminari potest. Equidem sicut in opposita sententia præter formam vitalem verbi gratia, excogitatur alia forma corporeitatis materiæ cœua, & ab ea in quouis eius statu inseparabilis: sic etiam in anima rationali fingi posset substantia aliqua ipsi cœua, & ab ea inseparabilis, siue intra, siue extra corpus sit. Et vltèrius alia substantia, qua solum in statu coniunctionis cum corpore potest.

Illud tamen negare non ausim, in alia rerum serie possibilem esse materiam, in qua naturaliter plures formæ substantiales coherere possint. Quod enim modo aliter vsuueniat, oritur ex imperfectione materiæ, ratione cuius pluribus formis sustentandis

stentandis par esse nequit, & ex perfectione formarum substantialium, quarum qualibet vni materiæ sufficiens est, eiusque vim passivam adequat: cur ergo in aliarum serie perfectio materiæ ita crescere, & perfectio formarum substantialium ita decrescere nequeant, ut vna materia plures formas substantiales sustentare possit, vnaque forma substantialis vni materiæ sufficere nequeat. Rursus forma est prima radix operationum, & proprietatum, quibus ens naturale præditum est: quamvis autem eiusmodi prima radix modo in vno composito vna tantum sit, non cerno, cur in alia rerum serie multiplex esse nequeat in eodem composito, ita ut vna has proprietates, & operationes, alia verò alias postulet, quin altera alteram præsupponat, sed æque primò materiam efficiant.

11 Doctrina hæc tenus tradita toto hoc capite procedit potissimè in formis substantialibus subordinatis, & non tam habentibus contrarias dispositiones, quam ita se habentibus, ut aliæ disponant ad alias. Quod si sermo sit de formis non subordinatis, sed inter se oppositis, oppositæque fortientibus accidentia, cuiusmodi sunt forma ignis, & forma ligni v. g. profecto de his dicendum est, nec in hoc, nec in alio vilo rerum ordine fieri posse naturaliter, ut plures simul existant in eadem materia: ut enim ita existant, & componantur præcedere debent earum dispositiones in eadem materia: sed dispositiones earum sunt contrariæ, & ex natura rei incompossibiles; ergo & formæ, ad quas disponunt, eandem sibi vendicant contrarietatem, & incompossibilitatem.

12 Porro si non iuxta providentiam Dei ordinariam, & naturalem, sed supernaturalem, & miraculosam loquamur, sanè verius est, duas formas substantiales etiam contrarias, & minimè subordinatas posse diuinitus in eadem materia componi. Ita Suarez disput. 15. Metaphysic. sectione 10. num. 60. Hurtadus disput. 6. physic. serm. 3. §. 39. & Arriaga disp. 3. numero 306. Neque est difficile probatu: siquidem duæ vocationes circumscriptionis, & adequatæ opponuntur, vnaque destruitur per aliam, ut cernere est in motu locali: & tamen diuinitus possunt esse simul, idemque corpus afficere: item qualitates oppositæ in gradibus intensis ut calor & frigus v. g. possunt miraculosè in eodem subiecto coherere: quorū alterum, & alterum patebit in tempore: quidni ergo formæ substantiales contrariæ depositis veluti simultatibus queant diuinitus esse simul in eadem materia? Rursus in hæc earum conjunctione in eadem materia quæ terminorum contradictio reperitur: nulla certè ut ostendetur ad finem capitis sequentis.

C A P V T III.

Quædam argumenta aduersus doctrinam superiorem dissolvuntur.

13 Doctrina superius tradita variis variis modis renituntur. Siquidem Avicenna & Suesanus in quavis materia duplicem formam substantialem adstruunt; aliam specificam, quæ materiam determinat ad speciem aliquam entis naturalis & completi, hominis verbi gratia, aut lapidis: aliam genericam & materiæ coarctam, ab eaque inseparabilem, quæ materiam determinat ad rationem corporis, &

R. P. Richardi Lyncei, Philosophia Tom. II.

ob id forma corporeitatis nuncupatur: quam in solis animantibus Scotus cum alleclis, & ex nostra societate P. Egidius Coninck & P. Dandinus admittunt: & in solo homine eam Henricus reperiit tueri. Pro quorum sententia, & aduersus nostram luprâ positam obici solet.

14 Primò: corpus, prout condistinguitur ab anima, formam aliquam substantialem intrinsecè inuoluit: compositum enim aliquid est, non nuda materia: sed ea forma alia esse nequit, quam forma corporeitatis: ergo. Maior probatur ex mysterio Eucharistiæ: corpus siquidem Christi Domini ponitur vi verborum consecrationis sub speciebus panis, secus verò anima, ut fide sanctum est: at, si corpus in ratione talis per animam constitueretur, aliamve formam substantialem sui constitutum intrinsecè non inuolueret; sanè non minùs anima, quam corpus sub speciebus panis vi verborum collocaretur.

15 Secundò: quoties collectio accidentium est eadem, etiam forma substantialis est eadem; atqui in corpore viuo, & mortuo eadem omnino est collectio cunctorum accidentium non vitalium: ergo & forma corporeitatis est eadem in vtroque. Confirmatur, & declaratur: quantum duo lapides in iisdem specie accidentibus non vitalibus conueniunt, tantumdem corpus viuum & mortuum in iisdem numero accidentibus non vitalibus contentiunt: at in duobus lapidibus eadem specie forma substantialis est: ergo in corpore viuo, & mortuo eadem numero. Tertiò: oculus & auris in homine differunt specificè: siquidem diuersas specie operationes & proprietates sibi vendicant: haud secus ac leo, & equus: at non differunt specificè ratione materiæ, nec ratione animæ rationalis: ergo munere solius formæ corporeitatis, siue organicæ quæ quidem in oculo & in aure specie multiplex est, atque diuersa.

16 Quartò: quia cum moritur homo, in eius materiam nulla forma substantialis introducitur: at substantialiter informis non manet: ergo in ea præcessit forma corporeitatis, quæ recedente anima à materia non recedit. Minor superius tractatu 3. probata est. Maior probatur: si qua forma substantialis animæ rationali succederet, maxime forma cadauerica: sed hæc in rebus admitti nequit: ergo, &c. Minor hæc suadet: tum quia sapè nulla est causa, à qua talis forma cadauerica producat: quando enim animal subito ictu, aut strangulatione interimitur; certè motus ille accidentalis, & imperfectissimus formæ cadauericæ suapte natura substantialis, & valde perfectæ causa efficiens esse non potest: aliud autem præter hunc motum assignari nequit, cui talis causalitas, & effectio possit adscribi. Tum etiam quia dispositiones omnino contrariæ ad eandem formam substantialem nequeunt disponere: atqui admissa forma cadauerica dispositiones omnino contrariæ ad eam disponent: cum animal modò ratione nihij caloris, interdum verò causa excessiui frigoris possit interire. Præterea forma substantialis est finis accidentium omnium: sed formæ cadauericæ, licet concedatur motu locali, & aliis multis accidentibus perfectior, tamen comparisonem formarum viuientium est valde imperfecta, adeoque finis esse nequit illius dispositionis organicæ, & accidentariæ, quæ in corpore etiam mortuo tam artificiosa, & mirabilis est: haud ergo inter formas substantiales est numeranda, aut tanquam illatum vna in rebus admittenda.

D 3

Denique